

знаци на животъ до деня, когато въ единъ висши подемъ, България се изправя до великолѣпния блѣнъ на свободата, възлиза единъ урокъ свѣтълъ, който говори за любовъ беззавѣтна къмъ идеалитѣ му, за вѣра несъкрушима въ неговото бждеще.

„Тоя свѣтълъ урокъ е едно велико завѣщание, и съ признателенъ поклонъ трѣбва да наведемъ челата си прѣдъ всички ония, на които го дължимъ.

„Тѣ иматъ всички равни права на нашето уважение и на нашата благодарностъ, и ония, които сж най-забравени, повече може би отъ другитѣ, избранитѣ на сждбата, увѣнчани съ завидния ореолъ на безсмъртна слава. Кой може безъ умиление да смисли за тия труженици отъ първия часъ, който изъ затрънената народна нива сж прокарали първитѣ бразди? И Паисий, и сподвижницитѣ, и дълго врѣме слѣдъ тѣхъ всички ония, които сж дали ржцѣтѣ си да прѣчистватъ пѣтя за бждещето, сж се вслушвали само въ гласа на душата си и повелението на тоя гласъ тѣ сж работили, безъ мисль на възмездие, безъ надежда за помощъ, безъ слово за утѣха и насърчение.

„И тѣ сж вървѣли, сѣячитѣ, безъ да знаятъ, че отъ сѣмето, което е изхвъркало отъ думитѣ имъ, ще излѣзе жътва. Ще мине врѣме, прѣди да дойде тая жътва. Прѣдтечитѣ отдавна почиватъ въ земята, забравени, когато събитията захващатъ да грѣятъ и историята се запжтва напрѣдъ къмъ невѣдоми за самитѣ тѣмъ задачи.

„Миръ на праха ви, спете подъ благословиитѣ на България, о ранобудни работници, които поехте своя трудъ дълго врѣме, прѣди да се бѣше сипнала зората, отъ работнитѣ стаи на които проблѣсна първата свѣтлина на гжстия мракъ на нощта!